

Efterretninger igjennem fremmede Blade om Alt, hvad der foregik, og ligeledes om selve Udviklingen af Kampen; man kunde læse, hvilke Tropper der bleve indstibede, hvor de drog hen, naar de igjen brød op, som om Hærenes Stilling i det Hele. Jeg skal minde om den ubarmhertige Blottelse af hele den engelske Krigsførelse og navnlig af Hærens Stilling paa Krim; det kunde være meget ubehageligt for Bedkommende, men det engelske Folk og dets Regjering indsaae, hvor nødvendigt det var, netop for at afhjælpe de Feil og Misbrug, der fandt Sted. Det gaaer her, som saa ofte, at de smaa Ulemper, der maastee kunne være ved en saadan Frihed, ere ikke at regne for Noget imod de store Goder, den medfører. Hvad endelig angaaer den Omstændighed, at man i 1850 havde en lignende Lov, uden at man mærkede synderligt til de slemme Virkninger deraf, da skal jeg villig indrømme dette, men det var ikke Lovens Skyld, det var den daværende Regjerings Skyld. Jeg skal ogsaa meget villig erkjende, at, saalænge den nuværende Regjering har Magten, vil en saadan Lov ikke have saa farlige Følger; men have vi engang givet vort Samtykke til den, kunne vi ikke tage det tilbage, og vi have jo i de sidste Maaneder gjort saadanne Erfaringer, at vi ikke kunne ansee det for umuligt at faae en Regjering, der var mindre fristubet og mindre folkelig end den nuværende, og da vilde det være uforsvarligt, om vi saaledes havde givet et af de bedste Værn for Fyldestgjørelsen af vore berettigede Krav til den hele Krigsførelse ud af vor Haand. Hvis der kunde gives Loven en saadan Tilføielse, at den indskrænktes til at gjælde alene i det nuværende Ministeriums Levetid, da skulde jeg maastee stemme for den, i hvor meget jeg end troer, at selve den nuværende Krigsbestyrelse kan trænge til den Spore, der altid ligger i vor fuldstændige Trykkesfrihed; men saaledes som Sagen nu foreligger, vil jeg være nødt til ved senere Behandlinger at stemme imod den.

Müller: Uagtet jeg kan være enig i Meget, ja jeg kunde sige i det Allermeste af, hvad den ærebe sidste Taler yttrede, er jeg det dog ikke i alle Henseender. Han yttrede blandt Andet, at Tjenden paa andre Maader end

igjennem vore egne Blade kunde erfare de Begivenheder, der forefaldt eller vare ventede, og at han ikke kunde tillægge Bladenes Beretninger nogen særlig Vægt, men dette vil være afhængigt af, paa hvilken Maade og gjennem hvilke Blade han faaer sine Efterretninger, og hvorvidt disse falde sammen med dem, han muligen har erholdt paa anden Maade. Den ærebe Rigsdagsmand nævnte Patrouiller, Spioner og Overløbere, men Patrouiller kunne som bekendt ikke skaffe Efterretninger om, hvad der foregaaer paa længere Afstand, navnlig paa den anden Side af Vandene; Overløbere ville vi haabe, at der ikke er mange af; med Spioner er det en anden Sag, men de have ofte den Egenkab at være dobbelte Spioner; de lade sig ofte betale af begge Parter, hvad der rigtignok er en daarlig Trøst for hver Part, men det er som oftest Tilfældet. Jeg kunde ønske, at Forbudet indskrænktes til at angaae Efterretninger igjennem Bladene om Foretagender og Operationer, der forestaae, men ikke saadanne, der allerede ere udførte. I saa Fald skulde jeg ubetinget stemme for Loven, men naar der er Tale om, at saadanne Efterretninger ikke maae meddeles, før de forud ere meddeelte af Krigsbestyrelsen, ville de komme saa seent, at de have tabt enhver Art af Interesse. Naar altsaa den sidste Sætning i § 1: „medmindre Efterretningen forud er meddeelt af Krigsbestyrelsen“ udgik eller forandredes paa passende Maade, kunde jeg ubetinget stemme for Loven. — Den ærebe Rigsdagsmand yttrede, at Tjenden i forrige Krig forud var underrettet om vore Foretagender, f. Ex. om at Nibe var Landet ved Bogense, og at Udsalget fra Fredericia skulde finde Sted, men jeg troer dog ikke, at han har havt fuldstændig Visshed derom. Havde han havt det med Hensyn til det førstnævnte Punkt, vilde vistnok den fjendtlige Hær, der stod ved Aarhus, have taget andre Forholdsregler imod den tilbageblevne ringe Styrke, der stod overfor den, og hvad Udsalget fra Fredericia angaaer, da havde man vel en stærk Mistanke, thi en saadan maatte naturligtviis vækkes ved, at Dampskibe gik frem og tilbage, men fuldstændig Visshed havde man sikkert ikke. — Der er et andet Punkt i § 1, som jeg skal tillade